

Nessun Dorma. Ať nikdo nespí, snímek inspirovaný árií z Pucciniho opery Turandot

Foto Miles Aldridge

Exkluzivní kalendář plný italské hudby

V legendárním římském filmovém studiu Cinecittá vznikla série fotografií pro kalendář kávy Lavazza. Po Helmutu Newtonovi, Ellen Von Unwerth nebo Annie Leibovitz povolala italská rodinná firma, založená v roce 1895 Luigim Lavazzou, respektovaného módního fotografa Milese Aldridge.

MICHALA KOMRSKOVÁ

Lavazza je vedle Pirelli jedinou firmou, která firmní kalendář povýšila z upomínkového předmětu, obvykle končícího na dně zásuvek, na opravdový skvost, který všichni touží mít. Jakkoli se stále jedná o reklamní produkt, při výběru fotografií si rodinná firma obchodující s kávou dává opravdu záležet.

Pro kalendář na aukci

Historie kalendáře Lavazza je oproti Pirelli poměrně krátká. Zatímco výrobce pneumatik vydal první kalendář v roce 1964, Lavazza začala až v roce 1993. Shodují se ovšem ve volbě fotografa. Obě firmy si pro premiérová vydání vybraly ve své době toho nejlepšího: pro Pirelli fotil Robert Freeman, u Lavazza to byl Helmut Newton.

Slavné jméno fotografa ovšem na vystavení „kalendářové“ legendy nestačí. Je potřeba zajistit, aby kalendář nemohl mít kdekdo, o což se Lavazza postarala podobným způsobem jako Pirelli: své kalendáře nikdy nedává do volného prodeje, jsou určeny jen pro „nejdůležitější lidi planety“. Normální smrtelník tak vlastně nemá moc šancí jej získat, protože ceny, za které se některé z výtisků prodávají na auk-

cích, dosahují astronomických výšin. Ku cti jejich vydavatelům budí to, že kompletní zisk vždy věnují na charitu.

Lavazza dává svým fotografům stran vyjádření zcela volnou ruku, zadává jim pouze téma, které je vždy spjato s Itálií. Zatímco Annie Leibovitz se v loňském vydání zabírala italským filmem, legendou o založení Říma nebo karnevalem v Benátkách, britský módní fotograf Miles Aldridge se ve vydání pro rok 2010 věnoval pouze italské hudbě. „Prostřednictvím fotografií na téma hudby chceme zobrazit její optimistickou i sentimentální stránku,“ vysvětluje Francesca Lavazza, pravnučka zakladatele. „Milese Aldridge jsme pro tento úkol vybrali proto, že nám jako umělec připadal natolik citlivý, že i ta nejtriviálnější témata dokáže interpretovat s talentem a hloubkou.“

Hudba podle Milese

Miles Aldridge je dnes ve světě módní fotografie pojmem, ačkoli se fotografem stal vlastně omylem: coby čerstvého absolventa ilustrace londýnské Central Saint Martins College of Art and Design ho jedna začínající modelka požádala o nafocení booku. Agentura, kam pak fotky odnesla, ji sice nezaměstnala, zato z ní vymámila číslo na fotografa. Aldridgeova cesta k titulním

stránám Vogue nebo reklamním kampaním pro Coccinelle tak byla mnohem kratší, než je obvyklé.

Aldridgeův příběh je ale víc než jen „americký sen“. Svůj nesporný výtvarný talent, stejně jako svěrázné barevné vidění světa měl po kom zdědit. Jeho otec Alan je totiž uznávaný výtvarník, jehož psychologické malůvky doprovázely třeba kultovní ilustrované vydání písňových textů Beatles. Bláznivé barevné kompozice, podle kterých jsou Aldridgeovy do detailu dotážené fotografie vždy rozpoznatelné, dědictví otce Alana prostě nezaprou.

Kýč z nejsladších

Hlavním tématem kalendáře Lavazza pro rok 2010 se stala italská hudba. Písňe a árie Nessun dorma, Baciama Piccina, Va, pensiero, Guarda che luna, Con te Partitò a O sole mio – Aldridge si vybral ty „nejprovařenější“ kousky z italské klasiky, jejíž vzkaz výtečně koresponduje s jeho možná až podezřele dokonalými barvami.

„Když žena nemůže spát, sejde sama do zahrady, dívá se na měsíc... pro mě je to tajemný, neuchopitelný moment,“ říká fotograf k jednomu ze zasněných snímků.

Fotografie vznikaly ve slavných římských ateliérech Cinecittá, ve kterých se točil například film La

Dolce Vita (Sladký život). „Právě z filmů jsem čerpal veškerou inspiraci. Především z Felliniho, Antonioniho nebo De Sicy. Díky této inspiraci se představy italských písní přerodily v širší, velmi expresivní, nevázanou a bizarní interpretaci moderního života. Své k tomu přidalo i studio Cinecittá – Felliniho duch, včetně jeho radosti a smutku, byl od začátku přítomen.“

Miles Aldridge

Britský fotograf Miles Aldridge se narodil v roce 1964 v Londýně. Vystudoval ilustraci na Central Saint Martins College of Art and Design, fotit začal v roce 1995. Od té doby se jeho fotografie pravidelně objevují ve Vogue, New York Times nebo New Yorkeru, jeho dílo je zastoupeno ve stálých expozicích řady muzeí, např. v International Center of Photography v New Yorku nebo National Portrait Gallery v Londýně.

ŠPERK

I odpad může být šťastný

Michala Komrsková

Šťastný odpad je pravděpodobně ten, který je recyklován v umělecké dílo. A „Šťastný odpad“ je také název výstavy výtvarnice Dagmar Štrosové, která právě probíhá v karlovarské galerii Supermarket WC.

Víno z prvního rande

Způsob, jímž mladá výtvarnice a designérka nakládá s věcmi, kterým zpravidla téměř nevěnujeme pozornost, je skutečně fascinující. S nevrátnými lahvemi jsme se už víceméně všichni naučili zacházet správně, aniž bychom nějak výrazně přemýšleli, co se s nimi děje dál: patří přece do zeleného kontejneru. Absolventka keramického designu na Západočeské univerzitě v Plzni Dagmar Štrosová naopak nevrátné lahve sbírá a tvoří z nich originální šperky, objekty nebo instalace do interiéru. Jakkoli neuvěřitelně to může znít, výsledné artefakty jsou něžné a decentní, ať už jde o jemné přívěsky z lahví od vodky nebo plastiky do interiéru vyrobené z řezaného skla.

„Nejčastěji pracuji se sklem, které by už zřejmě našlo další využití,“ vysvětluje Štrosová. „Šperk se dá ale vytvořit i z lahví, které pro vás mají nějakou osobní hodnotu: třeba z lahve od vína, které jste vypili na prvním rande.“

Výtvarnice Dagmar Štrosová je zakladatelkou značky luckywaste. Věnuje se převážně práci s recyklovanými materiály, které vrací do oběhu v podobě svěbytných designových kousků.

„Jednotlivé kusy ze skla buď vyřezávám, nebo používám části střepe,“ vysvětluje Štrosová. „Dále s nimi pak pracuji jako s uslech-

tilým materiálem. Poté, co dostanou budoucí tvar, dávám jednotlivé kousky do peci. Tam ostré hrany zmizí: zaoblí se teplem.“

Dagmar Štrosová takto vyrábí drobné šperky na krk, prsteny nebo náramky. Skvěle ale vypadají i její reliéfy nebo závěsné plastiky do interiéru. Právě závěsné plastiky se setkaly s obrovským úspěchem: pohybem vzduchu nebo dotykem se samy rozevřou. Na objednávku je Štrosová umí vytvořit i jako svítidlo. „A protože si sklo v peci vždycky ‚lehne‘ jinak, je tak prakticky každý z kousků ručně vyrobeným neopakovatelným originálem.“

Suvenýry z dovolené

Štrosová pracuje pouze se sklem, které se jí dostane do rukou: „Jsou to buď lahve, které jsou právě na trhu, ale mohou to být i lahve staré. Záleží na tom, co mě zaujme,“ vypráví. „Barevné lahve si vozím jako suvenýry z cest, a pokud moji kamarádi někde natrefí na lahev, která je zvláštní tvarem nebo zabarvením, nosí mi je. Takhle se ke mně dostala například oranžová lahev od vína, ze které vznikly proslulé přívěsky.“ Štrosovou ale zajímá také sklo, které má nějaký potisk, skvěle se prý pracuje také s nejrůznějšími lahvičkami od parfémů, a to díky jejich atypickému designu.

Neotřelá a překvapivá tvorba Dagmar Štrosové rozhodně stojí za pozornost. Prodejní výstavu můžete až do 30. října navštívit v galerii Supermarket WC v Karlových Varech, nebo si ji prohlédnete na stránkách značky www.luckywaste.cz.

DO KNIHOVNY

MAGIC
Noel Daniel
650 stran,
3990 Kč,
prodává
www.slovart.cz

Kouzla, čary, magie

Knihou oslavuje více než 500 let oslnivého umění nejznámějších světových kouzelníků. Na více než tisícovce fotografií, kreseb, ale i posterů nebo obrazů, jejichž autorem je mimo jiné i Hieronymus Bosch, publikace popisuje kouzelnické „femeslo“ od roku 1400 do padesátých let minulého století. Najdeme tu jak informace o počátcích kouzelnictví, tak i osudy hvězd zlatého věku magie, k nimž patřil Harry Houdini.

Va, pensiero. Snová kompozice písně Leť, myšlenko.

Foto Miles Aldridge

Měsíční noc. Tajemná je chvíle ženy v noční zahradě.

Foto Miles Aldridge